

Elegia unui număr militar

Adrian Păunescu

Câtă luptă e în frunză, câtă moarte e-n copac,
Uite că se face noapte, mă consum și plâng și tac,
De-aș putea să trec în toate, ca un abur vegetal,
Să fiu creanga ce ornează capul tânărului cal.

Am fost om și sânt un număr, de nici eu nu mă mai știu,
De sânt plus sau de sânt minus, de sânt mort sau de sânt viu,
Am intrat în socoteala nu știu cărui proiectant,
Care face mori de oase ce produc numai neant.

Foaie verde care cade, foaie verde care-a fost,
Eram om și sânt un număr, fără nici un fel de rost,
Nu mă știu pe mine însumi, nu mai știu nimic, nimic,
Și, probabil, asta-i soarta fiecărui număr mic.

Frunza cade în computer, noi cu ea cădem și noi,
De la plus până la minus pleacă numere-n război,
Pleacă numere în moarte, pleacă moartea pe pământ,
Foaie verde frunză moartă, foaie verde arbor frânt.

Am pretenții numeroase, vreau să fiu cine sânt eu
Și mi-e bine, tot atâta cât mi-e rău și cât mi-e greu,
Dați-mi frunza, să m-acopăr, creangă vie să devin,
Agățată moale-n coama armăsarului divin.

Risipiți-mi fostul nume, într-o urnă în mormânt,
Cine-am fost nu mai contează, nu contează cine sânt,
Elegia unui număr, lângă ruga unui pom,
E mai grea ca elegia, prin cuvânt, a unui om.

Foaie verde, foaie tristă, foaie număr, foaie tot,
Pădurarii trec pe-aicea și nimic nu mă socot,
Adunare și scădere, înmulțiri și împărțiri,
Obosite-mi sânt de-acestea nervii de nervuri subțiri.

Am să plec, să fiu podoabă, la o nuntă cu noroc,
Până când, uscat, voi trece în uitare și în foc.